

Дойдоха да ме викатъ въ шивачницата за проба и азъ оставихъ учителката и подпоручика сами.

Вечеръта тѣ се сгодиха у дома. Той обеща да се грижи за домашнитѣ ѝ, а тя за него. И ще пренесе комедантството си тукъ на село, та когато азъ се върна въ София работата да продължи.

15 Май.

Отъ два дни вече се бератъ розитѣ. Тати е наредилъ да се приема цвѣтето предъ общината и тамъ да се предава на пълномощника на фабриката. Цената, както казватъ, била добра, а и цвѣтъ ще има доста. По-голѣмата частъ отъ розитѣ, които сж биле изложени на севернитѣ вѣтрове и не сж биле зарити презъ зимата сж измръзнали, трѣбва да се възобновяватъ. Само двама, или трима сж турили 15 казаня да си варятъ сами цвѣтето, и то старци, които отъ петдесетъ години всѣка година сами си варятъ розитѣ въ собственитѣ си гюлпани. И тая година пакъ искатъ да скжтатъ маслото въ кжщата си и по тоя начинъ всичкитѣ ония грижи по него, да сж си тѣхни лични и да запълнятъ празния имъ животъ. Друго бѣше, ако тукъ бѣха синоветѣ и внуцитѣ, все ще се намѣри нѣкаква друга работа за тѣхъ, обаче сега дори новинитѣ отъ фронта не знаятъ какви сж. Вестниците не достигатъ до тукъ, а околийскиятъ началникъ нарѣдко се сѣща да изпраща официалнитѣ бюлетини отъ главната квартира. Ето и азъ отдавна не съмъ чела, нито пъкъ зная, какво става по бойнитѣ полета.

И това, като че ли, е по-добре, по-приятно, да не се знае кой кжде е и какво прави. По-топло ли и по-мило ли ще стане на всички ни, като знаемъ, че войскитѣ ни сж напреднали, или пъкъ сж биле отблъснати. Въ тая блѣскавица падатъ убити, ранени, безследно изчезватъ, пленяватъ и всичко това, ако се знае, ужаса се вселява въ душата и до безумието остава една крачка. До като бѣхъ въ болницата, нали сама изпитвахъ всичко това, а откакъ съмъ дошла тукъ, самото неведение за мене не е тѣй страшно. Душата ми е по-спокойна и сънътъ ми не се посѣщава отъ кържавитѣ видения на войната.

Сега повече ме интересува беридбата на розитѣ и